

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Devro s.r.o.**, se sídlem Víchovská 830, Jilemnice, zastoupená Mgr. Bc. Janem Spáčilem, LL.M., advokátem se sídlem Italská 2581/67, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. 45027/19/5200-11432-711891, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 8. 2021, č. j. 31 Af 2/2020-77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně požadovala v dodatečném daňovém přiznání ze dne 31. 10. 2017 snížení své celkové daňové povinnosti na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 o 113 617 579 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 4. 5. 2018, č. j. 77849/18/4227-24791-601351, kterým byla žalobkyni doměřena daň z příjmů právnických osob za

zdaňovací období roku 2016 vyšší o částku 0 Kč, její požadavek na snížení daňové povinnosti byl tedy zamítnut.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, o které Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví označeným rozsudkem tak, že ji zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. 6. 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem, ve znění od 1. 8. 2021 (nařízení GBER) nepřiznává žalobkyni nárok na diskontování maximální výše přiznané státní podpory, protože se jedná o tzv. minimální standard a aplikuje se pouze na postup poskytovatele, pokud si zvolí některý z uvedených režimů podpory.

II. Argumentace účastníků řízení

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Podle stěžovatelky jí čl. 7 odst. 3 nařízení GBER přiznává právo na diskontaci investiční pobídky, která není čerpána jednorázově, tedy na zohlednění změn hodnoty peněz v čase při čerpání slevy na dani z titulu této pobídky. Nařízení GBER je přímo použitelný právní předpis unijního práva. I když bylo rozhodnutí o příslibu investiční pobídky vydáno v roce 2005, tedy během účinnosti jiných nařízení o blokových výjimkách pro státní podporu, nařízení GBER je použitelné v souladu s jeho čl. 58 odst. 1, podle kterého se vztahuje na podpory poskytnuté před vstupem nařízení GBER v platnost, pokud tato podpora splňuje všechny podmínky v tomto nařízení s výjimkou čl. 9. Znění čl. 7 odst. 3 je zřejmé a přiznává právo na diskontaci, aniž by správnímu orgánu poskytlo prostor pro správní uvážení. Stěžovatelka také připomíná, že princip diskontace není v unijním právu novinkou a byl upraven i v nařízeních předcházejících nařízení GBER.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu a připomněl institucionální rámec nařízení GBER. Podle čl. 107 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) podléhá poskytování státní podpory přísným pravidlům a také oznamovací povinnosti Komisi, která má pravomoc posoudit její soulad s vnitřním trhem. Komise však může na podkladu nařízení Rady EU stanovit výjimky z této oznamovací povinnosti a určité kategorie podpor prohlásit za slučitelné s vnitřním trhem. Podle žalovaného takové nařízení nevyklučuje, aby si členský stát stanovil pro poskytování podpor pravidla přísnější. Nařízení GBER tedy představuje minimální standard. Ministerstvo průmyslu a obchodu přiznalo stěžovateli investiční pobídku 48 % z vynaložených nákladů vhodných k podpoře ve formě slevy na dani, přičemž maximální hodnota této podpory byla stanovena na 490,08 milionů Kč. Rozhodnutí o poskytnutí pobídky s diskontací nepočítá. Nařízení GBER zároveň diskontování nepřikazuje, pouze je členským státům umožňuje. Diskontování bylo zavedeno k zamezení vzniku nechtěné výhody vyplývající ze změny hodnoty peněz v čase, pokud by došlo k vyplacení veřejné podpory ještě před vynaložením způsobilých nákladů. Skutečnost, že příjemce podpory může kvůli změně hodnoty peněz čerpat méně prostředků, však není v rozporu s unijním právem.

pokračování

[7] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka doplnila, že smyslem čl. 7 odst. 3 nařízení GBER je, aby příjemcům nevznikla při poskytování podpory neoprávněná výhoda, tedy aby byla veřejná podpora poskytována všem příjemcům za stejných podmínek a transparentně. Stěžovatelka opakuje, že od čl. 7 odst. 3 nařízení GBER se nelze odchýlit, přičemž přísnější pravidla, která zmiňuje žalovaný, přijata nebyla. Stěžovatelka poté doplnila kasační stížnost o dva dokumenty, ve kterých Komise odpovídá na dotazy členských států ohledně postupu při diskontaci podpor. Stěžovatelka dodává, že pokud rozhodnutí o podpoře výslovně nevyloučilo diskontaci, je namístě aplikovat úpravu obsaženou v nařízení GBER a podporu diskontovat.

[8] V reakci na doplnění kasační stížnosti žalovaný opakuje, že nařízení GBER nevyklučuje přijetí přísnějších pravidel a stěžovatelka se nemůže dovolávat výhodnějších podmínek než těch, které jsou uvedeny v rozhodnutí o příslibu. Rozhodnutí o příslibu nemohlo diskontaci výslovně vymezit, protože bylo vydáno ještě před účinností nařízení GBER.

[9] Stěžovatelka následně připomíná, že žádný právně relevantní dokument explicitně nevyklučuje aplikaci čl. 7 odst. 3 nařízení GBER. I kdyby bylo možné dovodit, že nařízení GBER se neaplikuje na rozhodnutí o příslibu vydaném před jeho účinností, princip diskontace byl obsažen i v nařízeních č. 70/2001, 1686/2006 i 800/2008.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je přípustná a lze ji projednat.

[11] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal rozsudek v rozsahu napadeném kasační stížností a shledal, že není důvodná.

[12] Podle čl. 108 odst. 3 SFEU musí být Komise včas informována o záměrech poskytnout nebo upravit podpory, aby mohla podat svá vyjádření. Má-li za to, že takový záměr není s ohledem na článek 107 SFEU slučitelný s vnitřním trhem, zahájí neprodleně řízení podle odstavce 2 (ve kterém může rozhodnout, že se taková podpora zruší nebo upraví). Dotyčný členský stát neprovede zamýšlená opatření, dokud Komise v tomto řízení nepřijme konečné rozhodnutí.

[13] Podle čl. 108 odst. 4 SFEU může Komise přijmout nařízení týkající se kategorií státních podpor, u kterých Rada podle čl. 109 dala možnost vyjmout je z řízení uvedeného v odstavci 3 tohoto článku.

[14] Podle čl. 7 odst. 3 nařízení GBER se podpora splatná v budoucnu, včetně podpory splatné v několika splátkách, diskontuje na svou hodnotu v okamžiku poskytnutí. Způsobitelné náklady jsou diskontovány na hodnotu platnou v době, kdy byla podpora poskytnuta.

[15] Podle čl. 2 bodu 26 nařízení GBER se pro účely tohoto nařízení „intenzitou podpory“ rozumí hrubá výše podpory vyjádřená jako procentní podíl způsobilých nákladů před odpočtem daně nebo jiných poplatků.

[16] Ministerstvo průmyslu a obchodu vydalo rozhodnutí o příslibu investičních pobídek ze dne 7. 4. 2005, č. 29/2005, kterým souhlasilo s poskytnutím investičních pobídek, konkrétně slevy na dani z příjmů právnických osob. Tato sleva podle rozhodnutí nesmí překročit 48 % celkové hodnoty reálně vynaložených investičních nákladů vhodných na poskytnutí podpory a vztahujících se k investičnímu záměru stěžovatelky. Celková výše přiznané podpory nesmí překročit 490,08 milionů Kč. Rozhodnutí uvádí dvě podmínky pro čerpání investiční pobídky: stěžovatelka má pořídit majetek v částce minimálně 200 milionů Kč za účelem rozšíření stávající výroby párkových kolagenních střev, přičemž tento majetek začne pořizovat až po předložení záměru získat investiční pobídku.

[17] Stěžovatelka v souladu s § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů uplatňovala slevu na dani po dobu deseti po sobě bezprostředně následujících zdaňovacích období. Ke dni 31. 12. 2015 činily stěžovatelčiny náklady vhodné na podporu částku 984 391 843 Kč a nepřekročitelný úhrn slev tak činil 472 508 084 Kč. Jak sama uvedla v účetní závěrce přiložené k řádnému i dodatečnému daňovému přiznání za zdaňovací období 2016, tuto slevu na dani již v letech 2009 až 2015 uplatnila v plné výši. Zvýšení vhodných nákladů s případným vlivem na nepřekročitelný úhrn slev nebylo tvrzeno.

[18] V dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období 2016 však uplatnila slevu na dani ve výši 113 891 059 Kč, což by vedlo ke snížení daňové povinnosti oproti poslední známé daňové povinnosti o 113 617 579 Kč. Podle stěžovatelky je nutné diskontovat vynaložené způsobilé výdaje i čerpané slevy na dani. Tyto částky chce tedy přepočítat podle vývoje cenové hladiny ode dne poskytnutí podpory. Teprve takto upravené hodnoty musí být použity při kontrole dodržení podmínek uvedených v rozhodnutí o příslibu investiční pobídky. Na základě tohoto přepočtu dospívá k závěru, že splňuje podmínky rozhodnutí č. 29/2005, tedy čerpané slevy spolu s nově požadovanou částkou nedosahují nepřekročitelný úhrn slev ani maximální intenzitu podpory.

[19] Nárok na diskontaci spatřuje v čl. 7 odst. 3 nařízení GBER. Toto ustanovení nepřiznává podle stěžovatelky správním orgánům členských států žádný prostor pro správní uvážení, nelze jí tedy diskontaci odepřít. Přes absenci takového řešení v rozhodnutí o poskytnutí státní podpory či českém právním řádu je nutné přímo aplikovat nařízení GBER. I když tedy český právní řád nárok na diskontování investičních pobídek nepřiznává, je třeba v tomto případě přímo aplikovat nařízení GBER.

[20] Protože se jedná o spor o výklad unijního práva a NSS představuje soud podle čl. 267 odst. 3 SFEU, nejprve se zabýval tím, jestli není namístě předložit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku. SDEU formuloval v rozsudku ze dne 27. 3. 1963 ve spojených věcech 28 až 30/62 *Da Costa* doktrínu „*acte éclairé*“, podle které není nutné předběžnou otázku podávat, pokud je vznesená otázka po hmotné stránce shodná s otázkou, která již byla předmětem rozhodnutí o předběžné otázce v obdobném případě.

pokračování

Druhou výjimku formuloval SDEU v rozsudku ze dne 6. 10. 1982 ve věci 283/81 *Cilfit*, která je známá jako doktrína „*acte clair*“. Jak vyplývá z bodu 21 tohoto rozsudku, soud poslední instance nemá povinnost předložit předběžnou otázku, jestliže jediné správné použití unijního práva je tak zřejmé, že nezůstává prostor pro jakoukoliv rozumnou pochybnost. Existence takové možnosti musí být posouzena v závislosti na zvláštních rysech unijního práva, zvláštních obtížích vznikajících při jeho výkladu a nebezpečí rozdílné judikatury v rámci Unie.

[21] Soud v takovém případě musí vzít v úvahu, že právní předpisy unijního práva jsou sepsány v několika jazycích a že jsou současně závazné různé jazykové verze. Výklad ustanovení tak vyžaduje srovnání různých jazykových verzí (bod 18 věci *Cilfit*). Dále musí soud zohlednit, že i v případě shody různých jazykových verzí používá unijní právo vlastní terminologii, kdy jednotlivé právní pojmy mohou mít odlišný význam v unijním právu a v různých vnitrostátních právech (bod 19 věci *Cilfit*).

[22] Přestože otázka, která je předmětem tohoto řízení, nebyla dosud SDEU řešena, dospěl NSS k závěru, že se jedná o tzv. „*acte clair*“, sporné ustanovení je tedy natolik jasné, že nedává prostor pro jakoukoliv rozumnou pochybnost, a to i s přihlédnutím ke specifickému rysům unijního práva.

[23] Jak vyplývá z rozsudku SDEU ze dne ze dne 13. 10. 2022 ve spojených věcech C-164/21 a C-318/21 *Baltijas Starptautiskā Akadēmija*, bod 42, podle ustálené judikatury je třeba při výkladu ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (dále také rozsudek SDEU ze dne 26. 2. 2019 ve spojených věcech C-202/18 a C-238/18, *Rimšēvičs a ECB v. Lotyšsko*, bod 45).

[24] I s přihlédnutím k rozličným jazykovým verzím nařízení GBER a ke specifičnosti unijní právní terminologie nezůstává prostor pro jakoukoliv rozumnou pochybnost o tom, že nařízení GBER nepřiznává stěžovatelce nárok na diskontaci přiznané státní podpory. NSS se tak ztotožňuje s krajským soudem a žalovaným. Závěry krajského soudu založené na ucelené argumentaci vyvracející právní názor stěžovatelky ob stojí i co do přezkoumatelnosti.

[25] V této věci je především podstatné, že účelem nařízení GBER není harmonizovat postup při poskytování státních podpor, ale stanovit pravidla, při jejichž dodržení nemusí členské státy o poskytnutí podpory informovat Komisi podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Nařízení GBER představuje výjimku z obecné notificační povinnosti, a jako takové nezavazuje členské státy k poskytování určité výše podpory a nepřiznává jednotlivcům nárok na tuto podporu ani na určité standardy při vyčíslení, jako např. zohlednění vývoje cenové hladiny. Cílem není stejný postup při poskytování podpory, ale zajištění, aby podpora poskytovaná státem byla slučitelná s vnitřním trhem. Ani v případě, kdy bude poskytovatel podpory přísnější než nařízení GBER, nedostane se do rozporu s unijními pravidly pro poskytování veřejné podpory.

[26] I když lze přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že nařízení GBER vydané na základě zmocnění v čl. 108 odst. 4 SFEU (v rozsahu kategorií podpor, které Rada určila

nařízením) je přímo použitelný právní předpis použitelný na její rozhodnutí o příslibu (čl. 58 odst. 1 nařízení GBER), samo o sobě to neznamená, že jeho ustanovení přiznávají přímá práva jednotlivcům. Jak vyplývá již z rozsudku SDEU ze dne 15. 7. 1964 ve věci 6/64 *Costa v. E.N.E.L.* k výkladu čl. 93 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství, předchůdce dnešního čl. 108 SFEU, tímto ustanovením na sebe vzaly členské státy závazek, který je zavazuje jakožto státy, ale nezakládá žádná práva procesním subjektům, s výjimkou posledního ustanovení třetího pododstavce (nynější čl. 108 odst. 3 věta třetí SFEU). Komise je povinna zajistit dodržování tohoto článku, ale tato povinnost nepřiznává jednotlivcům možnost namítat v rámci unijního práva ani nesplnění povinnosti dotčeným státem, ani pochybení Komise. I když původní čl. 93 Smlouvy o založení EHS neobsahoval zmocnění pro Komisi obdobné dnešnímu čl. 108 odst. 4 SFEU, obsahově tento odstavec nepřiznává nové pravomoci Unii jako celku, pouze explicitně vyjadřuje pravomoc Komise, kterou dříve obsahovalo nařízení Rady vydané na základě čl. 109 SFEU, resp. čl. 93 Smlouvy o založení EHS [viz čl. 1 nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. 5. 1998 o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory]. Najít případnou pravomoc k regulaci, jakou argumentuje stěžovatelka, by tak bylo možné pouze ve zbytku čl. 108 SFEU (tj. bez jeho odst. 4).

[27] Jak vyplývá z bodu 1 preambule nařízení GBER, pravomoc Komise k jeho vydání plyne výhradně z čl. 108 odst. 4 SFEU, který však Komisi nezmocňuje k harmonizaci poskytování státních podpor v jednotlivých členských státech. Umožňuje jí pouze zjednodušit proces přezkumu souladu určitých kategorií státních podpor s vnitřním trhem (proces, který, jak vyplývá z výše uvedené judikatury SDEU, spadá do výlučné pravomoci Komise).

[28] Jestliže samotný čl. 108 SFEU nepřiznává jednotlivcům práva, kterých by se mohli dovolávat, nemůže ani Komise vycházející z tohoto ustanovení jednotlivcům přiznat práva nad rámec zmocňujícího ustanovení. Nelze vycházet ani z předpokladu, že by Komise svoji pravomoc k vydání nařízení GBER nalézala i v jiných ustanoveních zakládajících smluv, ze kterých by dovodila svoji pravomoc k harmonizaci vyplácení státních podpor, ale záměrně tento cíl nařízení zastřela. Je totiž nutné dodat, že v případě uvedení jiného cíle, než ke kterému právní akt Unie skutečně směřuje, může být takový právní akt zrušen pro neplatnost v řízení před SDEU (srov. rozsudek SDEU ze dne 21. 6. 1984 ve věci 69/83 *Charles Lux proti Účetnímu dvoru Evropských společenství*, bod 30). Stejně tak je možné akt zrušit, jestliže použitý právní základ k takové regulaci neopravňoval (srov. rozsudek SDEU ze dne 5. 10. 2000 ve věci C-376/98 *Spolková republika Německo proti Evropskému parlamentu a Radě Evropské unie*, bod 118). Nic nenasvědčuje tomu, že by Komise při vydání nařízení GBER výše uvedenou judikaturu SDEU nerespektovala a zamýšlela regulovat oblasti, ve vztahu k nimž čl. 108 SFEU náležitý právní základ nepředstavuje. Takový výklad by navíc byl v rozporu s principem racionálního normotvůrce, jehož cílem je vydávat platné právní akty.

[29] Ostatně ani judikatura SDEU nepředpokládá spory, ve kterých by z unijního práva mohl být dovozen nárok jednotlivce na státní podporu od členského státu. Jak zmiňuje SDEU v rozsudku ze dne 19. 3. 2015 ve věci C-672/13, *OTP Bank Nyrt. v. Magyar Állam a Magyar Államkincstár*, v bodě 37, vnitrostátním soudům mohou být předkládány spory, ve

pokračování

kterých musí vykládat a používat pojem „podpora“ uvedený v čl. 107 odst. 1 SFEU zejména za účelem určení, jestli určité státní opatření mělo být podrobeno předběžnému řízení podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Pokud vnitrostátní soud dospěje k závěru, že takové opatření skutečně mělo být předem oznámeno Komisi, musí ho prohlásit za protiprávní. Soudy však nemají pravomoc rozhodovat o slučitelnosti státní podpory s vnitřním trhem, protože tento přezkum spadá do výlučné pravomoci Komise (stejný závěr v rozsudku SDEU ze dne 27. 1. 2022 ve věci C-179/20, *Fondul Proprietatea SA v. Guvernul României a další*, bod 85). Jedná se naopak o spory, ve kterých musí vnitrostátní soudy rozhodnout, jestli členský stát v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU nepřiznal státní podporu bez předchozího oznámení Komisi.

[30] Nelze ani přehlédnout historii úpravy blokových výjimek pro státní podpory. Komise jako orgán, který má výlučnou pravomoc přezkoumat soulad státní podpory s vnitřním trhem, čelila zejména kvůli rozšiřování Unie vzrůstající administrativní zátěži. Právě cíl snížit tuto zátěž a zaměřit se na typy podpor, které nejsilněji narušují hospodářskou soutěž, vedl k rozvíjení systému blokových výjimek [Akční plán pro státní podpory ze dne 7. 6. 2005, KOM (2005) 107, body 16-17 a 52].

[31] Tomu odpovídají i cíle nařízení GBER vyjmenované v bodě 3 preambule, kterými jsou lepší stanovování priorit v oblasti prosazování pravidel státní podpory, větší zjednodušení a posílení transparentnosti, účinné posuzování a kontrola souladu s pravidly státní podpory na vnitrostátní i unijní úrovni při zachování pravomocí Komise a členských států. V závěru tohoto bodu se konstatuje, že v souladu se zásadou proporcionality toto nařízení nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů.

[32] Jak uvádí bod 6 preambule nařízení GBER, podpora, která splňuje všechny podmínky stanovené v tomto nařízení, by měla být vyňata z oznamovací povinnosti stanovené v čl. 108 odst. 3 SFEU. Jak také vyplývá z bodu 7 preambule nařízení GBER, státní podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, na kterou se nařízení nevztahuje, stále spadá pod oznamovací povinnost podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Zároveň však tímto nařízením není dotčena možnost členských států oznámit poskytnutí podpory, jejíž cíle odpovídají cílům, na něž se vztahuje toto nařízení. Členské státy tedy nemusí použít pro posouzení nařízení GBER, ale stále mají možnost se přímo obrátit na Komisi. Použití tohoto nařízení členským státem není povinné, takže členské státy by se hypoteticky mohly tvrzené povinnosti diskontace vyhýbat jednoduše tak, že by státní podpory oznámily přímo Komisi. To by však znovu členské státy motivovalo hlásit většinu podpor Komisi. Výklad navrhaný stěžovatelkou by se vzdaloval od primárního účelu nařízení odlehčit administrativní zátěži Komise a umožnit jí zaměřit se na podpory nejvíce narušující hospodářskou soutěž.

[33] Nařízení GBER se navíc obecně vztahuje na podpory do určitých částek. Jestliže státní podpora překročí tento stanovený objem, oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU podléhá. Pokud by se uplatnily závěry stěžovatelky, povinnost diskontace státních podpor by se uplatnila pouze na státní podpory v „menších“ částkách a podpory tyto limity přesahující, kdy změny cenové hladiny mohou způsobovat rozdíly ve výraznějších částkách, by pod takový privilegovaný režim nespádaly.

[34] Je nutné také zohlednit, že státní podpora je obecně podle unijního práva jevem nežádoucím a případy uvedené v čl. 107 SFEU a následně v nařízení GBER jsou pouhými výjimkami z tohoto pravidla. Unijní zákonodárce se dosud nijak nepokoušel harmonizovat poskytování státních podpor, natož aby se snažil členské státy za situace, kdy podporu poskytnou, zavázat k jejímu navýšení podle vývoje cenové hladiny. Nařízení GBER tedy vyjadřuje tzv. minimální standard pro poskytovatele, jak správně uvedl žalovaný, a aplikuje se na jeho postup, pouze pokud si poskytovatel zvolí některý z uvedených režimů podpory.

[35] Ani sama stěžovatelka ve své kasační stížnosti či v následných vyjádřeních nepřinesla argumentaci, ze které by vyplýval jiný závěr nebo alespoň rozumná pochybnost o výše předestřeném právním názoru. Stěžovatelka se pouze omezila na opakovaná konstatování, že znění čl. 7 nařízení GBER je jednoznačné a že nařízení je přímo použitelný unijní právní předpis. Ani z dokumentů, ve kterých Komise odpovídá na dotazy členských států o postupu při diskontaci podpory, jiný závěr nevyplývá. Komise pouze ve vztahu ke konkrétním problémům sděluje názor na to, jak správně vypočítat dodržení stanovené výše intenzity podpory.

[36] Účel samotného čl. 7 odst. 3 nařízení GBER lze demonstrovat např. na čl. 28 odst. 3 téhož nařízení, podle kterého nesmí intenzita podpory na inovace určená malým a středním podnikům přesáhnout 50 % způsobilých nákladů. Právě kvůli zjištění, zda stát poskytující podporu dodržel limit, jehož překročení vyžaduje oznámení Komisi, tj. jestli daná podpora nepřekračuje horní hranici způsobilých nákladů, je nutné provést diskontaci, a to na hodnotu v okamžiku poskytnutí podpory. Takovou diskontaci je nutné provést vždy, čemuž odpovídá i znění čl. 7 odst. 3 nařízení GBER, které členským státům neponechává prostor pro správní uvážení. Diskontace se tedy uplatňuje jen jako kontrolní mechanismus pro poskytovatele a neumožňuje jednotlivci nárokovat si zvýšení částky státní podpory v souvislosti se změnou hodnoty peněz v čase. Ani z bodu 23 preambule, který smysl, účel a základní pravidla diskontace podpory vysvětluje, neplyne nic jiného.

[37] Protože nařízení GBER nezakládá nárok na diskontaci, nebylo ani nutné, aby Ministerstvo průmyslu a obchodu tento postup v rozhodnutí o příslibu investiční pobídky výslovně vyloučilo. Postačilo, že způsob výpočtu podpory uvedený v příslibu zřetelně vycházel z nominální částky, čímž implicitně vyloučil použití diskontace.

[38] Není důvodná ani námitka stěžovatelky o nepřítomnosti poukazu krajského soudu na rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 182/2014-40. Krajský soud tímto odkazem argumentoval ve vztahu k souladu rozhodnutí o příslibu se zákonem č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů (zákon o investičních pobídkách) a z něho plynoucích daňových dopadů a k rovnému postavení nositelů investičních pobídek, nikoli v souvislosti s posouzením možné aplikace čl. 7 odst. 3 nařízení GBER.

pokračování

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[39] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. NSS nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu